Лафонтен
Басни

Лъвът и мишката

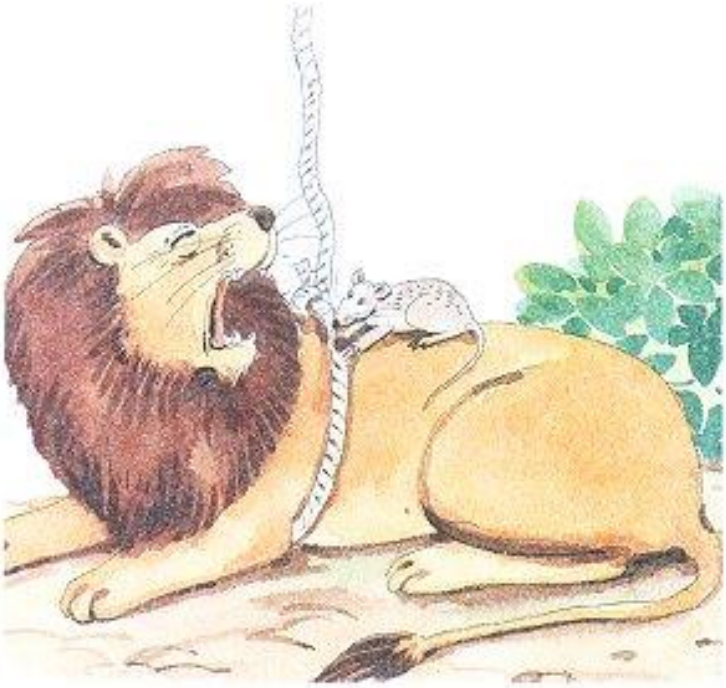

Един ден лъвът, царят на животните, се изтягаше под дебелата сянка на едно голямо дърво. Незнайно откъде край него се замота едно мишле. То търчеше насам-натам, забило поглед в земята да търси зрънца. Изведнъж изцвърча уплашено, защото видя, че се намира между огромни лапи с остри нокти. Лъвът чу цвъртенето, погледна надолу и видя мишлето. А то, горкото не смееше да шавне от страх.

Лъвът беше в добро настроение и каза с кротко ръмжащ глас, защото той така си говореше, с ръмжене:

- *Върви си, дребосъче. От такава нищожна животинка нито полза имам, нито вреда. Защо ли се мотаеш наоколо?*

Мишлето само това чакаше. Както ненадейно се появи, така и изчезна. А лъвът се протегна лениво още две-три пъти, изрева страховито и тръгна да се разхожда. Но не щеш ли, под едно дърво кракът му стъпи на някакъв сух клон, чу се пукот, шумолене на листа и изведнъж Царят Лъв се озова в мрежата от дебели въжета. Този капан бяха заложили ловците рано сутринта и скоро щяха да дойдат, за да проверят какво са хванали. Лъвът започна да се мята и да дърпа въжетата, но от това още повече се затягаше. Той изрева страшно няколко пъти, но нямаше враг, когото да уплаши, а само някакви си въжета.

Царят на животните съвсем се отчая. Струваше му се, че вече чува гласовете на ловците.

И точно тогава от храстите се показа мишлето. Без да чака да го молят то започна едно по едно да прегризва въжетата с острите си зъбки. След минута лъвът беше отново на свобода. Той вдигна с лапата си своя малък спасител и с огромна благодарност изръмжа, защото такъв си му беше гласът:

- Благодаря ти. Никога няма да забравя, че ти ми спаси живота!

Поуката за всички тук е ясна:
в живота всеки среща не една опасност и ако добър, великодушен си ще се намери кой да те спаси, че с нещо свое всеки е полезен – голям ли си, или пък малък... ти си винаги потребен!

* * *

Гарванът и лисицата

Един гарван бил кацнал на клона на едно дърво и стискал в човката си парче сирене.

Видяла го лисицата и привлечена от апетитната миризма на сиренето, спряла под дървото и рекла на гарвана:

– Добър ден, благороден гарване! Колко си красив!

На гарвана, който не очаквал такива похвали, му станало много приятно. А лисицата продължавала да сипе похвали:

– Ако гласът ти е толкова великолепен, колкото са блестящи твоите пера, ти несъмнено си най-достойното за възхищение същество в цялата гора. Моля те, изпей ми нещо, за да се насладя на чудесния ти глас.

– Гааа – опитал се да запее опиянениият от ласкателствата гарван. Но щом отворил човката си, сиренето паднало на земята.

Лисицата мигом го изяла и казала:

– Хвана се на въдицата! Но това ти е за урок:

Поуката: Ласкателят говори приятни неща и сипе похвали само за да има полза от това.

***

Камилата

Първият мъж видял забързаната камила и веднага побягнал назад. Вторият обаче се отдръпнал предпазливо и продължил да я наблюдава. А третият се осмелил да се доближи до нея и да нахлузи оглавника през врата ѝ. Изплашеното животно позволило само на него да се доближи, защото той единствено не се криел надалеч от него и то постепенно започнало да свиква с присъствието му.

Поуката е, че ако искате всички около вас да се подчиняват, първо трябва да ги опитомите, да не изглеждате страшен или загадъчен в техните очи, като предварително им оставите време да привикнат с вас, да ви опознаят и да се успокоят. Или с една дума да станете част от тяхното ежедневие.

***

Лисицата и гроздето

Една изгладняла лисица попадна под лозница с надвиснали червени узрели гроздове. - Харесва ми цвета на това грозде - промърмори си лисицата. Ще се опитам да го стигна с един скок. И тя направи един скок, ала гроздето беше много нависоко и колкото и да повтаряше опита, не успя дори да го докосне с муцуната си. Тогава, за да се утеши, гдето не е могла да го стигне, каза ядосана: Гроздето е много кисело... Не заслужава вниманието ми.

***

ПЧЕЛИ И СТЪРШЕЛИ

Стършелите откриха в един храст няколко пити хубав мед.

– Ех, че сладко и вкусно нещо! – каза с възторг един от тях, като си смучеше крачето, което беше потопил в меда. – Хайде, братчета, да си присвоим тази вкусна храна! А ако дойде някой да си я иска, ще кажем, че е наша.

От небето се спусна гъст златист облак пчели, които се връщаха в къщичките си, след като бяха кацали върху стотици цветя.

– Махайте се веднага от нашите пити! – извика разгневена пчелата майка, когато забеляза натрапниците.

– И дума да не става! – отвърнаха стършелите. – Питите са наши.

Тогава всички отидоха при осата, която минаваше в околностите за строг и справедлив съдия.

Като чу как стоят работите, осата погледна най-напред към пчелите, а след това към стършелите. На кого да даде правото? Самият съдия беше видял малко преди това тъмнозлатисти насекоми да се въртят с глухо бръмчене около кошера, но как да установи дали това са били пчелите, или стършелите? Толкова много си приличат!

– Да направим така! – каза една разумна пчела на стършелите. – Да се заловим за работа тук, пред осата. А тя ще прецени по резултата от труда ни кой е изработил меда.

– О, не! – извикаха високо стършелите. – Ние искаме да се вярва на думата ни! Ние сме почтени!

Осата се усмихна и каза:

– Трябва да се вярва на делата, а не на думите. Медът принадлежи на пчелите.

***

Източник: http://3dklas.weebly.com/10411072108910851080.html
Материала подготви: Десислава Бейска
Провери: Диляна Гаджева